

Qvæk

Af H. C. Andersen

Alle Skovens Fugle sad i Træerne paa Grenene hvor der vare Blade nok og dog vare de enige i at ønske sig et nyt godt Blad, et Blad de længtes efter et kritisk Blad, som Menneskene have saa mange af at de Halve ere nok. Sangfuglene ønskede en musikalsk Kritik hver til Roes for sig og til Dadel hvor der var at dadle hos de Andre. Men de kunde ikke blive enige i, mellem Fuglene selv at finde upartiske Kritikere, "Fugl maa det dog være," sagde Uglen, der var valgt som Præsident i Forsamlingen og er Viisdommens Fugl, "der bør neppe vælges fra et andet Dyrerige uden det skulde være fra Havet, der flyver Fiskene som Fuglene i Luften, men det er nok ogsaa det eneste Familieskab. Men der ere jo Dyr nok mellem Fisk og Fugl." Saa tog Storken Ordet, det skraldede ham fra Nebbet. "Der gives Væsner mellem Fisk og Fugl: Mosevands-Børnene, Frøerne, dem stemmer jeg for. De ere høist musikalske, synger i Chor, som Kirkeklokker i Skov-Eensomhed. Jeg faaer Udvee!" sagde Storken, "Krillen under Vingerne naar de synger op." "Jeg stemmer ogsaa for Frøerne," sagde Heiren, "de ere hverken Fugl eller Fisk, boer dog hos Fiskene og synger som Fuglene." "Det var nu det Musikalske," sagde Uglen, "men Bladet maa tale om Alt hvad Skjönt er i Skoven, der maa være Medarbeidere. Lad os tænke os om, hver i sin Familie." Da sang den lille Lærke saa freidigt og smukt: "Frøen maa ikke være Herre for Bladet, nei Nattergalen." "Hold op at qviddere!" sagde Uglen, "jeg tuder til Orden. Jeg kjender Nattergalen, vi ere Natfugle begge to; hver Fugl synger med sit Næb, hverken den eller jeg bør vælges. Saa blev Bladet et aristokratisk eller philosophisk Blad, et Bravour-arieblad, hvor de høistillede raadede, det skal ogsaa være Organ for Menigmand. -"

Man var uenig om det skulde kaldes Morgenqvæk, eller Aftenqvæk eller bare Qvæk. Man stemte for det sidste.

Nu var det at faae dygtige eller anseete for dygtig Medarbeidere.

Bien, Myren og Muldvarpen lovede at skrive om Industrie, og Ingenieur-Virksomhed, deri havde de stor Indsigt.

Kukkeren var Naturdigter, ikke regnet med mellem Sangfuglene, og dog af størst Betydning for Menigmand. "Han hæver altid sig selv, han er den forfængeligste af alle Fugle, og er dog ringe at se" - sagde Paafuglen.

Saa kom Spyfluerne til Redacturen i Skoven. "Vi tilbyde vor Tjeneste. Vi kjende Menneske-Redacturer, Menneske-Kritik, man sætter sig paa det friske Kjød, spyer og saa er det raadet inden et Døgn, vi kunne ødelægge et heelt Talent om det er nødvendigt i Redactionens Tjeneste. Man kan være et som Parti saa høistillet Blad at man tør være raa og taber man en

Subscribent faaer man 10 igjen. Vær grov, giv Øgenavne, sæt i Gabestokken, fløit i Fingrene, som det Unges Forbund, saa er Du en Magt i Staten."

"Saadan en Luftstryger!" sagde Frøen om Storken; "jeg har virkeligt som lille seet op til ham og følt en zittrende Ærbødighed, og naar han gik i Mosen og talte om Ægypten, saa udvidedes min Synkreds til fremmede underfulde Lande, men nu løfter han mig ikke meer, der er kun en Efterklang deraf, jeg er blevet klogere, tænkende, betydende, jeg leverer kritiske Artikler i Qvæk. Jeg er hvad man nævner i Dannersprogets Retskrivning og Toneklang: en Qvækling! I Menneskeverdenen er ogsaa af den Slags. Jeg har skrevet derom et Stykke i vor Blads Nederdeel."